

[Kai Jensen.]

selskabsbeskatningen, og det er vel også naturligt at nævne, at skatten til den fælleskommunale udligningsfond bortfalder for alle skatteydere.

Forenklingen i forslaget viser sig bl. a. i, at der i lovens 25 paragraffer har kunnet gennemføres en ophævelse af et meget stort antal love, således som det ses af ophævelsesbestemmelsen i § 23. Det er en meget betydelig forenkling og rationalisering, der herved opnås, og det er min opfattelse, at der herved vil kunne spares meget. Først og fremmest vil det blive lettere for skatteyderne at finde ud af deres skattemæssige stilling. De er jo efter den nuværende ordning ofte meget ilde stedd, når de selv skal finde ud af, hvordan deres stilling er. Men jeg tror også, at der for den offentlige administration, og da navnlig for den kommunale administration, vil kunne opnås en betydelig forenkling. Ofte har de kommunale administrationer i skattespørgsmål måttet beskæftige sig med sager, hvor arbejdsresultatet på forhånd måtte stå i omvendt forhold til den indsats, som sagens behandling efter de gældende regler krævede.

Forslaget til lov om kommunal indkomstskat har på mange punkter kunnet drage nytte af de bemærkninger, der er fremsat af skattelovskommissionen, og de synspunkter, som denne kommission har givet udtryk for. Skattelovskommissionen og dens synspunkter er dog ikke lagt ukritisk til grund. På adskillige punkter indeholder regeringens forslag bestemmelser, der snarere følger den gældende lovgivning end skattelovskommissionens forslag; på andre punkter brydes der helt nye baner. Det er min overbevisning — men heri må der ikke lægges nogen som helst underkendelse af skattelovskommissionens arbejde — at regeringsforslaget på mange punkter har haft held til at bryde nye baner og at nå frem til forslag, der teknisk og sagligt vil betyde en fordel, bl. a. derved, at de foreslåede regler vil være lettere at anvende og administrere.

En del af forenklingen opnås ved tilvejebringelse af større overensstemmelse mellem reglerne for beskatningen til staten og reglerne for beskatningen til kommunerne. Dette gælder med hensyn til de almindelige betingelser for skattepligtens indtræden

og dens ophør; det gælder også for skatteopkrævningen og skatteinddrivningen. I alle disse henseender indeholder kommuneskatteforslaget bestemmelser, der gør statsskatte-lovgivningens regler direkte anvendelige på den kommunale beskatning.

I denne henseende har regeringsforslaget fulgt skattelovskommissionens forslag, men på et par områder indeholder forslaget bestemmelser, der tilsigter at afbøde ulemper ved en fuldstændig sammenstilling af de to skatteformer. Alle vil formentlig erkende det berettigede og navnlig det praktiske i, at de to sæt forskellige regler, statsskatte-reglerne og kommuneskatte-reglerne, såvidt muligt følges ad. Men når regeringens forslag ikke tager skridtet fuldt ud, men gennemfører, at personer, der som følge af lav indkomst ikke bliver statsskattepligtige, dog kan blive ansat til kommunal skat, vil det sikkert blive erkendt, at denne regel er rimelig. Den er også for mange kommuner en nødvendighed, for en modsat bestemmelse ville, som bemærkningerne gør rede for, medføre ikke ubetydelige indtægtstab for kommunerne. Det er derfor rimeligt, at personfradraget efter kommuneskatteforslaget ligger lavere end fradraget efter statsskatte-loven, og det vil også forekomme rimeligt, at det overlades til kommunalbestyrelserne selv at fastsætte personfradraget, således at der i loven alene fastsættes en maksimumsgrænse for personfradraget, nemlig på 1 500 kr. Herved gøres det muligt, at kommunerne kan tage hensyn til de forskellige indkomstniveauer i kommunerne.

På samme måde forekommer det rimeligt, når der med hensyn til forfaldstiden for den kommunale skat tages et forbehold overfor den fuldstændige sammenstilling mellem forfaldstiden for den kommunale indkomstskat og forfaldstiden for indkomstskatten til staten for personer. Bestemmelsen i lovforslagets § 13 vil medføre, at skatten i København, på Frederiksberg og i købstæderne forfalder i 10 rater med juni og december måneder som skattefri. I de øvrige kommuner vil skatten forfalde i fire rater med forfaldstid 1. juli og følgende kvartaler. For kommuner, der hidtil har anvendt opkrævningsterminer, der ligger før disse, vil en tilbagerykning kunne medføre likviditetsvanskeligheder. Det er da rimeligt,